

Nederengels
Jan Renkema

Column in Management en Bestuur, mei 2001.

Waarom heet e-mail geen schermpost? Waarom gebruiken wij voor voicemail geen stempost? Waarom moet ik mij via Connexxion laten vervoeren? Waarom sta ik met mijn interrailticket niet meer op het balkon maar in de space-klasse?

Begrijpt u mij goed. Ik ben niet tegen Engels. Sterker nog ik vind Engels een prachttaal. Ik lees bij voorkeur Engelse literatuur, discussieer over mijn vak tekstwetenschap (discourse studies) vooral in de voertaal der wetenschap, ben een voorstander van óók Engelstalige colleges op Nederlandse universiteiten (als het Engels maar goed is). Maar men kan mij toch moeilijk kwalijk nemen dat ik houd van de taal waarin ik mijn opa heb horen bidden, van de taal waarin mijn moeder speciaal voor mij gedichten voordroeg, van de taal waarin ik verliefd werd, van de taal waarin ik mijn problemen probeerde op te lossen, van de taal waarin mijn kinderen de wereld verkennen.

In de auto draaide ik de verkeersinformatiedienst weg, omdat er weer zo'n Engländer was die zei dat-ie mededelingen had van het traffic information centre, maar toen kwam ik in een programma waarin ik de volgende zinnen hoorde. Omdat de trafficlichten op rood stonden, kon ik hem bijna letterlijk noteren:

Ik heb inderdaad de nieuwe product mix van onze afdeling een problem child genoemd. Maar ik vind het een gebrek aan commitment wanneer dit oordeel wordt afgedaan als crying over spilt milk.

Sommige medelanders zijn er zo trots op dat ze een yuppie-woordje Engels kunnen, dat ze elke gelegenheid aangrijpen om vreemd te gaan in onze taal. Het staat ook zo goed wanneer je kunt zeggen dat je gisteren met je kinderen naar een leisurepark bent geweest. Daar heb je immers veel meer pret dan in een pretpark. Wanneer je een callcenter doodgewoon een belbureau noemt, gaan klanten eerder klagen over lange wachttijden. En wanneer je als legerleiding een mess-tin moet vervangen door een plastic bordje, dan is het eten toch lekkerder op een disposable. Waarom stellen die mensen zich zo aan? In de volgende formulering staat precies hetzelfde:

Ik heb inderdaad het nieuwe assortiment van onze afdeling een zorgenkindje genoemd. Maar ik vind het een gebrek aan betrokkenheid wanneer dit oordeel wordt afgedaan met 'Niets meer aan te doen'.

Nogmaals, begrijp me goed. Ik ga niet naar een kantoorboekhandel voor papierklemmetjes, koop in een pretpark geen likstokjes voor de kinderen, en zeg geen rolschaatsen tegen skates. Maar vanaf nu praat ik niet meer met mensen die een even handed approach hebben of die eager zijn om hun targets te halen. Ik ga ze eerst drie vragen stellen: 1. Waarom doet u zo pseudo-ingewikkeld? 2. Waarom wilt u mij imponeren? 3. Waarom hebt u zo weinig respect voor uw eigen taal? En als ze daar geen antwoord op hebben, dan wil ik ze nooit meer zien. Period!

Zou dit helpen? Nee, we moeten de zaak grondiger aanpakken. Toen de autobranche eenmaal de airbag had geïntroduceerd, waren alle pogingen te laat om daar borstwering,

binnenbumper, botsballon, luchtzak, noodzak of zwelzak van te maken. Voor de soundbite is het ook al te laat. Pakzin, flitszin, spitswoord, ramkreet, taalsnack (sic)?

Maar voor u, is er nog hoop. Ik mag u een werkelijk fantastisch aanbod doen. Zodra u aarzelt over de zinvolheid van een Engels woord in onze eigen taal, kunt u contact opnemen met ondergetekende. Wat denkt u bijvoorbeeld van een human resources manager? De echte hr-manager verdient natuurlijk veel meer dan de oude personeelsfunctionaris. Maar de keizer dacht ook dat hij kleren aan had. - Uw taalombudsman.